

ERIN HUNTER WSOY

SOTURI- KISSAT

VARISSULAN KOETTELEMUS

ERIKOISSEIKKAILU

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

WARRIORS, SUPER EDITION: CROWFEATHER'S TRIAL

Originally published by HarperCollins Children's Books under the title

WARRIORS, SUPER EDITION: CROWFEATHER'S TRIAL

Text copyright © Working Partners Limited 2018

Series created by Working Partners Limited

Cover illustrations copyright © Owen Richardson 2018

Map art © Dave Stevenson 2018

Used by permission of HarperCollins Publishers

Taitto: Sisko Honkala

Kannen Soturikissat-logo: Mikko Valtavaara

Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51282-1

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Erityiskiitokset Cherith Baldrylle

KUKA KUKIN ON

TUULIKLAANI

Päällikkö	YKSITÄHTI – ruskea raidallinen kolli
Varapäällikkö	JÄNISLOIKKA – ruskeavalkoinen kolli; HOIKKATASSUN (musta kolli, jolla on rinnassa valkoinen läikkä) mestari
Parantaja	HAUKKALENTO – täplikäs harmaa kolli
Soturit	(kollit sekä naaraat, joilla ei ole pentuja) VARISSULKA – tummanharmaa kolli; SULKATASSUN (harmaa raidallinen naaras) mestari YÖPILVI – musta naaras; HUUHKAJATASSUN (tummanharmaa kolli) mestari PIIKKIHERNEHÄNTÄ – hyvin vaalea harmaavalkoinen naaras, jolla on siniset silmät LUMIKKOTURKKI – kellanpunainen kolli, jolla on valkeat käpälät LEHTIHÄNTÄ – tumma raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät; KAURATASSUN (vaaleanruskea raidallinen kolli) mestari HIILLOSJALKA – harmaa kolli, jolla on kaksi tummaa käpälää KANERVAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on siniset silmät VIIMATURKKI – musta kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

HERNEKARVA – harmaavalkoinen naaras
KYYRYJALKA – kellanpunainen kolli
KIURUSIIPPI – vaaleanruskea raidallinen naaras
SARAVIIKSI – vaaleanruskea raidallinen naaras

Klaanin-
vanhimmat (entiset soturit ja kuningattaret, jotka viettävät vanhoja päiviään)
VHKSINENÄ – vaaleanruskea kolli
VALKOHÄNTÄ – pieni valkoinen naaras

MYRSKYKLAANI

Päällikkö VATUKKATÄHTI – tummanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

Varapäällikkö ORAVALIITO – punaruskea naaras, jolla on vihreät silmät

Parantajat NÄRHISULKA – harmaa raidallinen kolli, jolla on sokeat siniset silmät
LEHTILAMPI – vaaleanruskea raidallinen naaras, jolla on meripihkanväriset silmät

Soturit HARMAARAITA – pitkäkarvainen harmaa kolli
TOMUTURKKI – tummanruskea raidallinen kolli
HIEKKAMYRSKY – vaalean kellanpunainen naaras, jolla on vihreät silmät
SANIAISTURKKI – kullanruskea raidallinen kolli
PIIVIHÄNTÄ – pitkäkarvainen valkoinen kolli, jolla on siniset silmät

MILLI – juovikas harmaankirjava naaras, jolla on siniset silmät

OKAKYNSI – kullanruskea raidallinen kolli

LUKKIKOIFI – pitkäjalkainen musta kolli, jolla on ruskea vatsapuoli ja meripihkanväriset silmät

KOIVURUSKA – vaaleanruskea raidallinen kolli

VALKOSIIFI – valkoinen naaras, jolla on vihreät silmät; **KIRSIKKATASSUN** (kellapunainen naaras) mestari

MARJANENÄ – kermanvärisen kolli

HIIRIVIIKSI – harmaavalkoinen kolli

TUHKASYDÄN – harmaa raidallinen naaras

MURATTILAMPI – hopeanharmaan ja valkoisen kirjava naaras, jolla on tummansiniset silmät

LEIJONAROIHU – kullanruskea raidallinen kolli, jolla on meripihkanväriset silmät

KYYHKYSIIFI – vaaleanharmaa naaras, jolla on vihreät silmät

RUUSUKUKKA – vaaleanruskea naaras;
KONTIAISTASSUN (ruskean ja vaalean kirjava kolli) mestari

UNIKKOHALLA – kilpikonnakuvioisen ja valkoisen kirjava naaras; **LILJATASSUN** (raidallinen naaras, jolla on valkeita laikkuja) mestari

VARPULOISTE – tummanruskea naaras;
halvaantunut takaruumiistaan

KUKKASADE – kilpikonnakuvioiden ja valkoisen kirjava naaras

KIMALAISRAITA – hyvin vaalean harmaa kolli, jolla on mustia raitoja; **SIEMENTASSUN** (kullanruskea naaras) mestari

Kuningattaret **KIRKASSYDÄN** – valkoinen naaras, jolla on kellanpunaisia läiskiiä; **LUMIPENNUN** (valkoinen pörheä kolli), **PIHKAPENNUN** (vaalean kellanpunainen naaras) ja **KASTEPEENNUN** (harmaavalkoinen kolli) emo

KAUNOKAINEN – kermanvaalea pitkäkarvainen kissa, joka on kotoisin hevospaikasta

Klaanin- **SULO** – pulska raidallinen kolli, jolla on harmaa vanhimmat kuono; entinen erakko

VARJOKLAANI

Päällikkö **MUSTATÄHTI** – suurikokoinen valkoinen kolli, jolla on valtavat pikimustat käpälät

Varapäällikkö **PIHLAJAKYNSI** – kellanpunainen kolli

Parantaja **PIKKUPILVI** – erittäin pieni ruskea raidallinen kolli

Soturit **VARISHALLA** – mustavalkoinen kolli
KELTATURKKI – kilpikonnakuvioiden naaras, jolla on vihreät silmät; **RUOHOTASSUN** (vaaleanruskea raidallinen naaras) mestari

PÖLLÖKYNSI – vaaleanruskea raidallinen kolli

KARSITURKKI – tummanharmaa kolli

TIIKERISYDÄN – tummanruskea raidallinen kolli

HILLERIKYNSI – vaaleanruskea-harmaa kolli;

TÄHKÄTASSUN (tummanruskea kolli) mestari

MÄNTYNENÄ – musta naaras

KÄRPPÄTURKKI – laiha kellanpunainen kolli

LOIKKAHÄNTÄ – ruskea raidallinen kolli

Kuningattaret **LUMILINTU** – puhtaanvalkoinen naaras

HUOMENKARVA – kermanvärinen naaras

Klaanin-
vanhimmat **KÄÄRMEHÄNTÄ** – tummanruskea kolli, jolla on
raidallinen häntä

VALKOVESI – valkoinen pitkäkarvainen naaras,
jonka toinen silmä on sokea

ROTTA-ARPI – ruskea kolli, jolla on selässä pitkä
arpi

TAMMITURKKI – pieni ruskea kolli

SAVUJALKA – musta kolli

SYKKYRÄTURKKI – tummanharmaa raidallinen
naaras, jonka pitkät karvat sojottavat eri
suuntiin

MURATTIHÄNTÄ – mustan, valkoisen ja
kilpikonnakuvioisen kirjava naaras

JOKIKLAANI

Päällikkö	USVATÄHTI – harmaa naaras, jolla on siniset silmät
Varapäällikkö	RUOKOVIIKSI – musta kolli; LISKOTASSUN (vaaleanruskea kolli) mestari
Parantajat	PERHONSIIPPI – täplikäs kullanvärinen naaras PAJUHOHDE – harmaa raidallinen naaras
Soturit	MINTTUTURKKI – vaaleanharmaa raidallinen kolli SÄRKIHÄNTÄ – tummanharmaa-vaalkoinen naaras MALVANENÄ – vaaleanruskea raidallinen kolli; SUOJATASSUN (mustavaalkoinen naaras) mestari RUOHOKARVA – vaaleanruskea kolli HÄMYTURKKI – ruskea raidallinen naaras SAMMALTURKKI – kilpikonnakuviainen naaras, jolla on siniset silmät; AHVENTASSUN (harmaavaalkoinen naaras) mestari SÄIHKYTURKKI – hopeanvärinen naaras JÄRVISYDÄN – harmaa raidallinen naaras HAIKARASIIPPI – tummanharmaa-musta kolli JÄÄSIIPPI – vaalkoinen naaras, jolla on siniset silmät
Kuningattaret	KUKKATURKKI – harmaavaalkoinen naaras
Klaanin- vanhimmat	LOIKKAHÄNTÄ – kellanpuna-valkea raidallinen kolli SORAJALKA – täplikäs harmaa kolli KAISLAHÄNTÄ – vaaleanruskea raidallinen kolli

ESINÄYTÖS

VARISTASSU PAINAUTUI syvemmälle kallionkoloon. Hän irvisteli, kun rosoiset kivet pistelivät hänen kylkiään; kolo ei ollut tarpeeksi syvä suojaamaan häntä. Hän katsahti ylöspäin ja näki pedon uhkaavan pään ja eturuumiin. Se oli Terävähammas, valtava leijonakissa. Häneltä pääsi kauhunhuuto. Terävähammas kumartui häntä kohti ja raapi kalliota hirmuisilla kynsillään. Vesiputouksen läpi siivilöityvä valo hohteli pedon naamalla, ja Varistassu näki julmasti taakse vetäytyneet huulet, käyrät kulmahampaat ja kuolaa valuvan kidan. Terävähampaan pahanhajuinen hengitys leyhyi ilmassa ja silmät tuijottivat Varistassuun nälästä vimmaisina.

En voi uskoa että kuolen näin! Varistassu ajatteli toivotomana. Kaiken sen jälkeen mistä me olemme selvinneet! Lähdimme kotoamme, taivalsimme kauas ja kohtasimme paljon vaaroja. Tapasimme Keskiyö-mäyrän ja saimme selville klaaniemme uuden kohtalon. Haluan olla siinä mukana... Haluan olla mukana tulevaisuudessamme! Mutta nyt se on ohi...

Varistassu kuuli heimokissojen vaikerruksen ja näki korkealla luolanseinien ulkonemilla harmaan- ja ruskeansävyisiä hahmoja. Hänen hätäntynyt katseensa etsi Sulkahäntää, ja hänen sydämessään läikähti lämpimästi, kun hän näki naaraan

hopeanvärisen turkin. Sulkahäntä kyyhötti veljensä Myrskyturkin vieressä tasanteella aivan katonrajassa.

Hän on niin kaunis! En halua kuolla ennen kuin ehdin...

Akkiä Varistassu kuuli ihmeekseen muiden kissojen parkaisujen ja Terävähampaan ärinän takaa Sulkahännän äänen.

»Kuulen äänet selvästi nyt», naaras maukui. »Tämä on minun tehtäväni.»

Varistassun pelko hukkuu hetkeksi hämmennykseen. Mitkä äänet?

Kuunvalossa näkyi hopeanhohtoinen väläys, kun Sulkahäntä heittäytyi tasanteelta suoraan kohti katosta kasvavaa terävää kivipiikkiä. Hän puristi siitä kiinni kynsillään ja roikkui siinä muutaman silmänräpäyksen.

Varistassu kuuli Myrskyturkin ulvahtavan: »Ei!»

Hän unohti että oli itsekin hengenvaarassa ja katseli kauhuissaan, miten kivi alkoi murtua irti katosta kuvottavasti räjähdellen. Kivipiikki ei kantanut Sulkahännän painoa ja oli irtoamassa. »Sulkahäntä!» Varistassu ulahti. »Ei! Tule alas sieltä!»

Sulkahäntä ei kuitenkaan päässyt mitenkään pois. Kuului vaimea kirskahdus, kun piikki katkesi ja syöksyi alaspäin. Sulkahäntä piti siitä edelleen kiinni ja putosi suoraan kohti Terävähammasta. Varistassulle teki pahaa katsoa, mutta ei hän pystynyt kääntämään silmiään poiskaan.

Leijonakissa nosti katseensa; ärinä vaihtui tuskaiseen rääkäisyyn, kun kivipiikki upposi pedon kaulaan. Terävähampaas kaatui maahan ja jäi kiemurtelemaan tuskissaan. Sulkahännän ote kivipiikistä lipesi ja hän paiskautui luolan lattiaan Terävähampaan viereen. Varistassu tuijotti lempeää naarasta, ja järkytys jähmetti hänet hetkeksi paikoilleen. Sulkahännän silmät olivat kiinni. Varistassu ei osannut sanoa, hengittikö hän. Onko hän elossa?

Myrskyturkki syöksyi kalliota alas sisarensa viereen. Leijonakissa liikahteli heidän vieressään vielä hetken, hytkähti sitten voimakkaasti ja jäi makaamaan liikkumatta.

Terävähammas oli kuollut.

»Sulkahäntä?» Myrskyturkki kuiskasi.

Varistassu kömpi kallionkolosta vieläkin vapisevana ja kyyristyi jokiklaanilaisten viereen. »Sulkahäntä?» hän kähisi kykenemättä pitämään ääntään tasaisena. »Sulkahäntä, oletko kunnossa?»

Vaikka Sulkahäntä ei vastannut, Varistassu näki hänen rintansa kohoilevan hienoisesti. »Hän on elossa!» hän naukaisi, ja hänen polkuanuransa alkoivat kihistä toiveikkaasti.

»Hän toipuu kyllä.» Myrskyturkin ääni särähti, aivan kuin hän ei olisi uskonut omia sanojaan. »Hänen täytyy. Hän... hänellä on ennustus täytettävänään.»

Varistassun sisimmässä oli kuitenkin herännyt hirvittävä pelko. Mitä jos Sulkahäntä täytti ennustuksen juuri? Siinä oli puhuttu hopeakissasta, joka pelastaisi heidät kauhealta leijonakissalta. Varistassu ei ollut missään vaiheessa kuvitellut, että ennustus oikeasti toteutuisi – tai että se hopeakissa olisi Sulkahäntä. Tarkoittiko se, että Sulkahännän tarina päättyisi tähän?

Entä jos hän ei koskaan palaakaan kotiin johdattamaan klaaniaan uudelle reviirille?

Varistassu hiipi eteenpäin ja painoi nenänsä vasten Sulkahännän lapaa. Hän hengitti syvään, antoi suloisen tuoksun virrata lävitseen ja alkoi sitten lipoa hellästi Sulkahännän sekaista turkkia. Hän ajatteli tulevaisuudenhaaveitaan, joissa he keksisivät jonkin tavan olla yhdessä vaikka olivatkin eri klaaneista. »Herää, Sulkahäntä», hän naukaisi. »Herääthän.»

Äkkiä Sulkahäntä räpytteli silmänsä auki, ja Varistassu haukkasi henkeä. Sulkahäntä katsoi häneen lämpimästi ja käänsi sitten päätään kohti Myrskyturkkia.

»Sinun pitää mennä kotiin ilman minua, veliseni», naaras kuiskasi. »Pelasta klaani!»

»Sulkahäntä», Varistassu kähisi kipeä pala kurkussaan. Silloin Sulkahännän pää kääntyi taas, ja hänen katseensa kiinnittyi Varistassuun. Sinisistä silmistä kuvastui niin kiihkeä rakkaus, että Varistassu värähti. Minä en ansaitse häntä, Varistassu ajatteli. Enkä ole koskaan ansainnutkaan.

»Kuvittelet kai että sinulla on yhdeksän henkeä», Sulkahäntä kuiskasi. »Pelastin sinut kerran... Älä pakota minua tekemään sitä toiste.»

»Sulkahäntä... Sulkahäntä, älä!» Varistassu näki miten Sulkahännän voimat alkoivat ehtyä, ja hänestä tuntui kuin hänen rintansa olisi rusentunut valtavan painon alle. Hän ei ollut saada sanaa suustaan. »Älä jätä minua.»

»En jätä.» Sanat tulivat niin hiljaisena henkäyksenä, että Varistassu tuskin kuuli niitä. »Olen aina kanssasi, lupaan sen.»

Sitten Sulkahännän silmät painuivat kiinni, eikä hän enää liikkunut eikä sanonut mitään.

Varistassu kääntyi katsomaan Terävähampaan veristä, kylmenevää ruumista. Sulkahäntä oli surmannut leijonakissan ja täyttänyt heimon ennustuksen, mutta mikään siinä ei tuntunut oikealta. Mitä hyötyä oli pelastaa hänet ja Kuohuvan Veden Heimo, jos Sulkahäntä joutui itse antamaan henkensä? Varistassu heitti päänsä taakse ja päästi sanattoman ulinan joka kaikui luolan seinistä, hän vuodatti ulos kaiken rakkautensa ja tuskansa. Sitten hänen ympärillään näkyi pelkkää kieppuvaa pimeyttä, ja hän kyyristyi Sulkahännän viereen tiukaksi, murheen murtamaksi keräksi. Hänestä tuntui kuin maailman kaikki valo olisi sammunut. Kuinka hän voisi elää tällaisen menetyksen kanssa?

Pimeästä kantautui ääniä: hän kuuli Myrskyturkin syyttävän itseään Sulkahännän tuomisesta heimon pariin. Hän nosti

päätään ja katsoi Jokiklaanin kolliin. »Tämä on minun vikani.» Hänen äänensä oli käheä kuiskaus. »Jos olisin kieltäytynyt lähtemästä takaisin luolalle, hän olisi pysynyt kanssani.»

»Ei...» Myrskyturkki sanoi hiljaa ja ojensi käpäläänsä häntä kohti, eikä hän voinut muuta kuin painaa päänsä.

Hän kuuli miten Puro ja Kivistänäkijä yrittivät lohduttaa Myrskyturkkia, mutta mikään ei voinut lohduttaa häntä itseään nyt – eikä ehkä koskaan.

»Ikuisen Metsästyksen Heimo puhui totta», Kivistänäkijä sanoi. »Hopeakissa on pelastanut meidät kaikki.»

Niin, Varistassu ajatteli, mutta kukaan ei pelastanut Sulkahäntää, eivätkä klaanit ole enää koskaan ennallaan. Koskaan. Sana kajahteli Varistassun ympärillä ja hänestä tuntui että hänen sydämensä halkeaisi. Meistä ei koskaan tule kumppanukset emmekä saa pentuja yhdessä. En saa enää koskaan nähdä häntä. En koskaan...

VARISSULKA HERÄSI hytisevänä. Hänen turkkinsa oli märkä varhaisaamun kasteesta, mutta häneen iskenyt hyytävä väritys ei johtunut siitä. Sulkahännän kuolemasta ja Terävähampaan surmasta oli kulunut jo lukemattoman monta kuuta, mutta unessaan Varissulka oli elänyt sen kaiken taas uudelleen. Sulkahännän menetys teki kipeää kuin veres haava.

Luulin etten koskaan enää rakastaisi ketään, hän ajatteli. Mutta nyt...

Hän vilkaisi pieneen raidallisen ja valkoisen kirjavaan naaraaseen, joka makasi kippuralla hänen vieressään piikkipensaalla. Sulkahännän menetyksen aiheuttama suru oli kalvanut häntä, ja oli kestänyt monta kuuta ennen kuin hän oli selviytynyt ulos pimeydestä. Nyt hän ei oikein käsittänyt, miten Lehtilampi oli löytänyt tiensä hänen sydämeensä ja

täyttänyt hänet sellaisella ilolla jota hän ei ollut koskaan enää edes uneksinnut tuntevansa.

Sulkahännän tavoin Lehtilampikin oli toisesta klaanista. Mutta toisin kuin Sulkahäntä, Lehtilampi oli parantaja, joka oli vannonut olevansa ottamatta itselleen kumppania. Se teki heidän rakkaudestaan vielä edellistäkin mahdollisemman. *Minä tosiaankin osaan tehdä asioista mutkikkaita*, Varissulka hymähti mielessään ja nykäisi viiksiään. He eivät voisi olla yhdessä kuin tekemällä valtavan uhrauksen – lähtemällä klaaneista ja koko tutusta maailmastaan.

He olivat kuitenkin päättäneet ottaa riskin. *Miten ihmeellistä, että meillä olisi voinut olla yhteinen tulevaisuus*, Varissulka ajatteli katsellen Lehtilammen kohoilevaa kylkeä.

Lehtilampi oli ollut halukas lähtemään hänen mukaansa kohti tuntemattomia maita. Edellisenä yönä he olivat kuitenkin tavanneet viisaan Keskiyö-mäyrän, joka oli kertonut heille että joukko raakalaismaisia mäyriä oli kokoontunut hyökätäkseen klaaneihin. Taistelusta tulisi hurja ja verinen, kissoja kuolisi. Lehtilampi ei ollut sanonut mitään palaamisesta, ei liioin Varissulka, mutta katsellessaan naaraan nukkuva hahmoa hän tiesi mitä saisi kuulla heti kun Lehtilampi heräisi. Hän rakasti Lehtilampea osaksi juuri sen takia, miten omistautunut ja uskollinen klaanilleen tämä oli.

Ja se merkitsi sitä, että heidän unelmansa yhteisestä elämästä tulisi pian päätökseensä.

»Voi Lehtilampi», hän huokaisi ääneen. »Olin pitänyt sinusta huolta viimeiseen hengenvetooni asti.»

Kuin hänen sanojensa havahduttamana Lehtilampi heräsi ja pomppasi käpälilleen vauhkoon ja järkyttyneen näköisenä. »Varissulka!» hän huohotti. »Minä en voi jäädä tänne. Meidän pitää palata takaisin.» Hän katsoi Varissulkaan suuret silmät täynnä murhetta.

Varissulka nosti päätään. »Minä tiedän», hän maukui, ja suru tuntui täyttävän hänet kuin tulva joen. »Minusta tuntuu samalta. Meidän pitää mennä takaisin auttamaan klaanejamme.»

Hän näki helpotuksen Lehtilammen silmissä, kun tämä painoi kuononsa vasten hänen kuonoaan. Hän olisi halunnut jäädä juuri siihen ikiajoiksi, mutta ei aikaakaan, kun Lehtilampi päästi kehräyksen ja naukaisi: »Mennään.»

Kun he taivalsivat nummen halki kotia kohti, Varissulka tajusi – vaikkei kumpikaan heistä sanonut sitä ääneen – että hän oli menettämässä taas kumppanin, ei tosin yhtä hirveällä tavalla kuin oli menettänyt Sulkahännän, mutta aivan yhtä lopullisesti. Lehtilampi aikoi valita klaaniin palaamisen, koska klaani tarvitsi häntä, parantajaansa, ja se tarkoitti ettei Varissulka voinut muuta kuin palata Tuuliklaaniin. Hän kuvitteli millaista olisi marssia takaisin leiriin jota hän ei ollut kuvitellut näkevänsä enää. Kaikki näyttäisi hänen silmissään vieraalta; hän tuntisi itsensäkin muukalaiseksi.

Jos minua edes otetaan enää sinne, hän ajatteli katkerana. Kaikki tietävät mihin lähdin ja miksi, ja he syyttävät minua siitä. Uskollisuuteni kyseenalaistetaan, se on varmaa.

»En unohda koskaan sitä mitä meillä oli», Lehtilampi sanoi hiljaa, kun he lähestyivät joenrantaa ja Myrskyklaanin reviiirille johtavia astinkiviä. Hänen ilmeestään kuvastui suru, mutta vielä voimakkaammin päättäväisyys.

»En minäkään», Varissulka vastasi. Hän pysähtyi joen rantaan, painautui Lehtilammen kylkeä vasten ja raotti suutaan maistaakseen vielä kerran tämän tuoksun. *Minulle tulee häntä kauhea ikävä, hän ajatteli. Hänen pehmeyttään, ja voimaansa, ja rohkeuttaan. Ja sitä miten toisinaan leikimme yhdessä kuin olisimme olleet pentuikäisiä...*

Lehtilampi painoi nenänsä vasten hänen lapaansa. Naaraan meripihkasilmät olivat täynnä rakkautta häntä kohtaan.

Mutta se ei riitä. Hän ei rakasta minua tarpeeksi. Hänen sydämensä kuuluu tänne, hänen klaaniinsa. Hän on niin uskollinen... voisipa hän olla yhtä uskollinen minulle.

»Hei sitten», Lehtilampi kuiskasi. »Nähdään sitten kun tämä kaikki on ohi.»

»Miten niin 'hei sitten'?» Varissulka tavoitteli tylyä äänensävyä, jotta ei olisi alkanut parkua kuin eksynyt pentu. »En minä jätä sinua, kun täällä on liikkeellä vaarallisia mäyriä.»

»Mutta täytyyhän sinun varoittaa Tuuliklaania», Lehtilampi muistutti.

»Niin, ja kyllä minä varoitankin. Mutta saatan sinut ensin omaan leiriisi. Ei se vie kauan.»

Lehtilampi ei alkanut väittää vastaan. Mutta kulkiessaan Lehtilammen perässä pitkin astinkiviä ja sitten puiden siimekseen Varissulka tiesi että pitkitti vain heidän kärsimystään.

Tässä tämä sitten oli, hän ajatteli pinkoessaan eteenpäin. Kun Lehtilampi katosi sankkaan aluskasvillisuuteen, hän tiesi etteivät he enää koskaan olisi yhdessä tällä tavoin. Heidän polkunsu risteäisivät kokoontumisissa ja muissa klaanien asioissa, mutta heidän olisi pysyteltävä kaukana toisistaan, aivan kuin he eivät olisi koskaan rakastaneetkaan toisiaan. Hän ei kestänyt kuvitella, miten pahalta se tuntuisi. Olisi parasta, jos mäyrä repisi hänet kappaleiksi.

Jos selviän hengissä, hän ajatteli, *niin rakkaus saa luvan jäädä*. Se johti ainoastaan kärsimykseen ja menetykseen, sisälmyksissä tuntuvaan kipuun, kuin olisi niellyt teräviä kiviä. *Vastedes huolehdiin ainoastaan velvollisuuksistani klaaniani kohtaan*, hän vannoi seuratessaan Lehtilampea hammasta purren. *Ei enää rakkautta – ei koskaan enää.*

LUKU 1

TUULI PUHALSI nummen poikki ja tuiversi Varissulan mustan-harmaata turkkia, kun hän seisoi klaanitovereineen kukkulan harjalla. He olivat kokoontuneet piirintapaiseksi päällikkönsä Yksitähden ympärille. Yksitähti seisoi pienen kivikasan vieressä. Varissulka muisteli miten työlästä oli ollut löytää oikea määrä sileiksi hioutuneita kiviä ja työntää ne mäkeä ylös heidän valitsemaansa paikkaan. Hänen käpäliään särki urakan jäljiltä edelleen, ja hän kohotti etutassuaan lipoakseen raapiutunutta polkuanturaa.

Mutta oli se kyllä tämän arvoista.

»Kunnioitamme suuressa taistelussa kaatuneita klaanitovereitamme», Yksitähti maukui. »Jokainen näistä kivistä edustaa yhtä soturia, niin ettemme unohda heidän uhraustaan milloinkaan. Tästä eteenpäin tällä paikalla käy joka päivä partio lausumassa kaatuneiden nimet ja kiittämässä.»

Aivan, Varissulka ajatteli. Sillä tavoin emme koskaan unohda heidän rohkeuttaan. He pelastivat meidät Synkältä Metsältä.

Klaanipäällikkö piti pienen tauon ja nyökkäsi sitten vieressään seisovalle ruskeavalkoiselle kollille. »Olet uusi varapäällikkömme, Jänisloikka», hän jatkoi, »ja siksi sinun pitäisi asettaa viimeinen kivi paikalleen.»

Varissulka jännittyi ja joutui ponnistelemaan varta vasten, jotteivät hänen niskakarvansa olisi nousseet pystyyn, kun hän katseli miten Jänisloikka työnsi viimeisen kiven pitkin kimmoisaa nummiruohikkoa ja liu'utti sen siististi sille varattuun kohtaan.

»Tämä kivi on Saarnijalalle», Jänisloikka naukui juhlallisesti. »Hän palveli klaania hyvin.»

Varissulka tunsu taas kipeän vihlaisun muistaessaan emonsa, jolta joku Synkän Metsän soturi oli repinyt kurkun auki. Hän tajusi, että suruun sekoittui pettymystä siitä, ettei häntä ollut valittu klaanin uudeksi varapäälliköksi. Hän aisti kyllä, että klaanitoverit vilkuilivat häntä sivusilmällä kuin olisivat hekin odottaneet hänen tulevan valituksi. Olihan hän kuitenkin vanhempi soturi ja yksi niistä, jotka oli valittu mukaan taivaltamaan auringonpesälle Keskiyötä tapaamaan. *Molemmat vanhempani olivat varapäälliköitä, hän mietti, ja minä olen luopunut klaanini vuoksi enemmästä kuin kukaan... mutta tuskinpa minusta koskaan tulee varapäällikköä. No, Yksitähhti halusi valita Synkässä Metsässä kouluttautuneen kissan lähettääkseen valinnallaan viestin, ja olipa se viesti miten hiirenaivoinen tahansa, niin se on nyt lähetetty.*

Hän tukahdutti huokauksen ja myönsi itselleen, että tämä oli omituista aikaa klaaneille, jotka yrittivät toipua melkein kuu takaperin käydystä suuresta taistelusta. *Vähän kuin jos Haukkalento yrittäisi parantaa haavan pelkällä seittikääreellä, puhdistamatta sitä ensin tai käyttämättä mitään yrttejä.*

Varissulka katseli klaanipäällikköään silmät sirrillä. Yksitähden meripihkasilmät kiilsivät ja hän näytti tyyneltä ja tyytyväiseltä – ikään kuin hän olisi tosissaan uskonut, että Tuuliklaani oli taas yhtenäinen. Varissulka tiesi kuitenkin, etteivät asiat menneet aina niin. Ehkä sekin oli yksi syy siihen, ettei

häntä ollut valittu. Hän ei kyennyt teeskentelemään, että elämä voisi olla niin yksinkertaista.

Kun viimeinenkin kivi oli paikallaan, Tuuliklaanin parantaja Haukkalento tassutti kasan viereen ja käänsi katseensa kohti taivaanrantaan. Tuuli pörrötti hänen täplikästä harmaata turkkiaan, mutta hänen äänensä kiiri kirkkaana nummen yli. »Suremme kaikkien kuolleiden klaanitoveriemme menetystä, mutta tiedämme, että heidät on otettu Tähtiklaanin huomaan. Olkoon heillä hyvä pyyntionni, nopea askel ja suojaisia nukkumapaikka.»

Hän kumarsi mitä syvimmän kunnioituksen osoitukseksi ja palasi sitten klaanitoverien joukkoon. Klaanin läpi kävi hiljaisen juhlallinen kohaus.

Yksitähti otti taas puheenvuoron, mutta Varissulan oli vaikea keskittyä kuuntelemaan, koska hän oli huomannut poikansa Viimaturkin norkoilemassa joukon laitamilla vihaisen ja hermostuneen näköisenä. *Niin kuin aina*, Varissulka ajatteli kitkerästi. Hänen mielensä palasi vääjäämättä suureen taisteluun ja siihen hetkeen, kun Viimaturkki yritti tappaa velipuolensa Leijonaroihun ja Varissulan oli tartuttava häneen kynsillään ja kiskottava hänet pois.

Varissulka tiesi että Yksitähti oli antanut Viimaturkille anteeksi, samoin kuin muillekin, jotka olivat käyneet harjoittelemassa Synkässä Metsässä. He olivat kaikki vannoneet uuden uskollisuudenvalan Tuuliklaanille. Muu klaani ei kuitenkaan ollut yhtä halukas antamaan anteeksi, ja kaikkein hankalinta heidän oli antaa anteeksi Viimaturkille. Nytkin Varissulka näki, miten epäluuloisia katseita hänen poikaansa kohdistui, ja tiesi että heidän palattuaan leiriin kuiskailu alkaisi taas.

Muut Synkässä Metsässä harjoitelleet soturit olivat tulleet järkiinsä ja taistelleet klaaninsa joukoissa – kaikki muut

paitsi Viimaturkki. Hän oli oikeasti liittynyt taistelussa Synkän Metsän joukkoihin.

Kestäisi monta kuuta, ennen kuin *sellainen* voitaisiin unohtaa.

Äkkiä Viimaturkki käänsi päätään ja katsoi hetken Varissulkaa suoraan silmiin. Katse oli vihan ja hämmennyksen synkistämä. Varissulka kääntyi pois päin, koska ei halunnut Viimaturkin näkevän hänen silmistään kuvastuvaa syyllisyydensekaista inhotusta.

Miten minä saatoin epäonnistua isänä niin täysin? Miten minä saatoin kasvattaa tuollaisen kirpunaivon, josta tuli Tuuliklaanin petturi? Hän on hyödytön kuin ketunraato.

Yksitähden puhe päättyi, ja kun menot oli nyt suoritettu, klaani alkoi hajaantua pienempiin ryhmiin ja laskeutua kukkulanrinnettä alas kohti leiriä. Varissulka huomasi että muut Synkkään Metsään hairahtuneet kissat – Jänisloikka, Kiurusiipi, Hernekarva ja Viiksinen – kulkivat yhdessä, aivan kuin eivät olisi vielä kukaan tunteneet kuuluvansa muiden klaanitoverien joukkoon.

Tätä minä pelkäsin, Varissulka ajatteli. Yksitähti oli nimittänyt Kiurusiiven soturiksi tämän osoitettua urheutta suuressa taistelussa, ja samassa taistelussa pahasti haavoittunut Viiksinen puolestaan oli saanut vetäytyä kunniallisesti klaaninvanhimpien pesään. Ja Jänisloikka oli nyt uusi varapäälikkö. Kaikki tämä oli kuitenkin yhtä tyhjän kanssa, jos muu klaani ei hyväksyisi heitä enää. *Miksei Yksitähti tajua sitä? Onko hänellä mehiläisiä aivoissaan?*

Varissulka tassutti kotia kohti yksinään ja kuunteli edellä kulkevan pienen kissajoukon juttuja.

»Uskomatonta!» Piikkihernehäntä huudahti. »Yksitähti käskee meidän muistella kaatuneita, mutta häntä ei hetkauta vaikka petturitappajat ovat edelleen klaanissa.»

»Olen menettänyt kaikki
joita olen rakastanut.»

Tuuliklaanin Varissulka on tukalassa tilanteessa: suuren taistelun jälkeen kaikki eivät anna anteeksi hänen petollisesti toimineelle pojalleen Viimaturkille – eikä hän ehkä itsekään.

Kun reviirille pesiytyy häijyjä kärppiä ja Yöpilvi katoaa, kovan onnen soturin on tartuttava toimeen, voitettava katkeruutensa ja tehtävä tilaa paremmalle tulevaisuudelle.

Varissulan koettelemus on itsenäinen erikoisseikkailukirja, joka sijoittuu Tähtien enne -saagan jälkeen.

Suomentanut Nana Sironen

9 789510 512821

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51282-1

Kannen kuva: Owen Richardson